

У вашем цењеном листу, у ударном термину на самом истеку старе и у освит Нове године, објавили сте текст на две стране (16-17) коме претходи велика најавна која заузима половину насловне стране, под насловом "Све је више и више оних који негирају геноцид у Сребрници" (На cada vez mais gente a negar o genocidio de Srebrenica).

Прво што треба приметити је да се цео текст базира искључиво на босанско-муслиманским и другим муслиманском изворима: "каже Хикмет Карчић"; "Хикмет Карчић истражује геноцид"; "Ал Џазира"; "Емир Рамић, директор Института за истраживање геноцида у Канади"...

Међутим, једно од основних правила на коме се заснива право: "Audiatur et altera pars" (Саслушајмо и другу страну), небројено пута је ускраћено српској страни!

И данас ретко ко зна: да је рат у Босни и Херцеговини отпочео нападом и убиством српских сватова у Сарајеву; више се нико не сећа (осим Португалаца) да је рат био практично окончан прихватањем Кутиљеровог мировног плана од стране свих, али је лидер муслимана Алија Изетбеговић повукао већ потписан акт на наговор неких западних сила; муслиманска страна је одбацила српску понуду за примирје када је Сарајево било опкољено и тд.

Што се тиче непосредно Сребрнице да је постојао предумишљај, а то је услов за постојање дела геноцида, српска војска би опколила Сребрницу и не би никоме дала да изађе. Међутим, она је нападнута из два правца (југоисток и исток), а муслиманима је оставила два коридора (север и запад) за повлачење. Српска војска је обезбедила десетине аутобуса и возила у које је сместила (12. и 13. јула) 17.000 деце, жена и старца који су евакуисани на муслиманску територију, а многи су се одлучили да оду у Србију (!) и тамо су стигли, живели и живе потпуно безбедно! Број погинулих у Сребрници није никада тачно утврђен: због борбених дејстава две војске, међусобних сукоба у муслиманској војсци и погубљења неких ратних заробљеника, као чињенице да су се 3000 лица која су била проглашена за нестале у Сребрници нашла на бирачком списку из 1996! О томе детаљно пише португалски генерал Карлуш Бранку и изричито наводи да из свих наведених разлога "није могао бити геноцидни чин, као што се тврди на многим местима, пре свега у Трибуналу у Хагу, и као аргумент се користи у сврху политичког препуцавања", али потом наводи да је ратни злочин учињен над око 2000 заробљених војника, са којим бројем се слаже и амерички обавештајац са терена Џон Шиндлер. Исто тако, многи не знају да је Осама Бин Ладен био са својим муџахединима, како у Босни, тако и на Косову и да су његови борци учинили страховите злочине (нпр. одсецање глава српским заробљеницима сабљом и играње фудбала са њима као да су у питању лопте). Поред тога, мало је познато, да је Осама Бин Ладен имао пасош БиХ (дакле и држављанство)! Зна се и ко му је, по наредби Алије Изетбеговића издао пасош.

При томе се мора имати у виду да су ти исти заробљени муслимански војници пре освајања Сребрнице убили 2500 Срба у селима око Сребрнице и то децу, жене, старце, инвалиде, чак и стоку и псе! Убијали су све што су затекли, јер су Срби способни за борбу били у својим јединицама далеко од својих села, пошто се сматрало да је Сребрница енклава под контролом УН из које се не може очекивати напад! Међутим, муслиманска војска је несметано излазила из Сребрнице и тако затрла око 30 српских села. То је био прави геноцид, а стрељање ратних заробљеника свакако је ратни злочин, али мотивисан осветом! Геноцид из освете или на мах једноставно не постоји.

Сада је утврђено да напад на пијацу Маркале (Сарајево), који је послужио за бомбардовање положаја босанских Срба од стране НАТО није дошао са српске, већ са муслиманске стране. Сада је, такође, утврђено да је масакр у Рачку, на Косову и Метохији, такође био лажан, али је послужио за напад НАТО на Србију! Сада, полако али сигурно, излазе на видело и друге лажи и фалсификовање чињеница на штету Срба.

Али, важно је напасти председника Србије Александра Вучића, који је од када је дошао на власт "примио ослобођене ратне злочинце као хероје и омогућио им да се реинтегришу у јавни и политички живот", како то стоји у тексту вашег новинара. Важно је напасти премијерку Србије Ану Брнабић због тога што је за Дојче Веле рекла да је у Сребрници био масакр, али не и геноцид! Важно је неистину пласирати као истину – сви су Срби исти злочинци! Сто пута поновљена лаж, ипак не постаје истина! Чак и у време владавине оних у Србији који су све Србе испоручивали Хагу (па и бив. председника државе, што је незабележено у српској историји), у Скупштини је донета резолуција да је у Сребрници био злочин, али се није одиграо геноцид.

У осталом, Срби су муслимане, чак и велики део Хрвата, увек сматрали крвним сродницима (Србима који су прешли у ислам и католичанство), па је и са те тачке гледишта геноцид *contradictio in adjecto*!

Француски академик Жан Дитур је у одбрану Срба, и то у време када су их готово сви нападали (кад кажемо BBC, CNN и НАТО може се слободно рећи - сви) изрекао је 5. децембра 1996. под куполом Академије, поред осталог и следеће: "Велики посао људи на овој земљи је да омогући владавину неке лажи"... "Ако неко види стварност онакву каква јесте, и не може да се уздржи да је не опише, то се сматра атентатом на устаљени поредак"... "Дезинформацији се даје званични изглед тако што се оснива међународни суд који се смешта у један мали, уљудан и помало досадан град северне Европе. Наиме, не може се замислити да преки суд оваквог типа заседа у местима са топлим климом...данас морал долази из хладних крајева. Ништа не вреди као магле севера, фламански канали, влага и ветрењаче Холандије, да би изгледало озбиљно"... "Реално опрезна врлина не сме себи да дозволи да нестане кроз ово процесе који се у суштини много не разликују од

Московских процеса, који су били копија Париских процеса из 1793"...Најпоучнији пример ових процеса је процес који се води против босански Срба, као да су они једини кривци у грађанском рату у Југославији, док су они баш ти који су највише пропатили, они су народ који је упознао највише трагедија у својој даљој и ближој историји, и чије јунаштво, осећај части, једва да изгледају овоземаљски". Академик, у својој величанственој иронији, наводи и то да је једна од мана Срба "што су хрићани, што изазива одвратност"... "нема нимало милости за оне који се позивају на Христов крст". Завршавајући своју историјску беседу у Академији Жан Дитур истиче да се врлина тешко може сачувати, јер се нашла између угодног мишљења већине и строгих захтева нашег срца, тако да је избор тежак и опасан, јер "свет, супротно ономе што се мисли, није испуњен вуковима већ овцама, које су много опасније животиње...организују се међународни трибунали и вешају будале које имају смелости да не урлају са њима. Јер овце урлају. Барем у XX веку".

Заиста не знам да ли је то случајно, али прву верзију овог чланка завршио сам 17. јануара, тачно на осму годишњицу смрти Жан Гвенел Дитура, који је написао и следеће. "Мрзе се само нације и људи који имају душу или карактер". Слава му.